

॥ अभिश्रवण-मन्त्राः ॥

॥ पुरुषसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - ३/अनुवाकः - १२-१३)

स॒हस्र॑शी॒र्षा पुरु॑षः। स॒हस्रा॑क्षः स॒हस्र॑पात्। स भूमिं
वि॒श्वतो॑ वृ॒त्वा। अत्य॑तिष्ठद॒शाङ्गु॑लम्॥ पुरु॑ष ए॒वेद॑ सर्व॒म्।
यद्भू॑तं यच्च॒ भव्य॑म्। उ॒तामृ॑त॒त्वस्ये॑शानः। यदन्ने॑नाति॒रोह॑ति॥
ए॒तावा॑नस्य महि॒मा। अतो॒ ज्याया॑श्च पू॒रुषः॑। पादो॑ऽस्य
वि॒श्वा भू॑तानि। त्रि॒पाद॑स्यामृ॒तं दि॒वि॥ त्रि॒पाद॑र्ध्व उदै॒त्पुरु॑षः।
पादो॑ऽस्ये॒हाऽऽभ॑वा॒त्पुनः॑। ततो॒ विश्व॑ङ्म॒क्राम॑त्। सा॒शना॑न॒शने॑
अ॒भि॥ तस्मा॑द्वि॒राड॑जायत। वि॒राजो॑ अधि पू॒रुषः॑। स
जा॒तो अत्य॑रिच्यत। प॒श्चाद्भूमि॑मथो॒ पुरः॑॥ यत्पुरु॑षेण
ह॒विषा॑। दे॒वा य॒ज्ञम॑त॒न्वत॑। व॒सन्तो॑ अ॒स्याऽऽसी॑दाज्य॒म्।
ग्री॒ष्म इ॒ध्मः शर॑द्ध॒विः॥ स॒प्तास्या॑ऽऽसन् परि॒धयः॑।
त्रिः स॒प्त स॒मिधः॑ कृ॒ताः। दे॒वा यद्य॑ज्ञं त॒न्वा॒नाः।
अब॑ध्नन् पुरु॑षं प॒शुम्॥ तं य॒ज्ञं ब॒र्हिषि॑ प्रौक्षन्। पुरु॑षं
जा॒तम॑ग्र॒तः। तेन॑ दे॒वा अय॑जन्त। सा॒ध्या ऋ॑षयश्च॒ ये॥
तस्मा॑द्य॒ज्ञात्सर्व॑हु॒तः। सम्भृ॑तं पृषदाज्यम्। प॒शूँस्ता॑श्च॒क्रे
वाय॑व्यान्। आ॒र॒ण्यान्ग्राम्या॑श्च॒ ये॥ तस्मा॑द्य॒ज्ञात्सर्व॑हु॒तः।
ऋचः॑ सा॒मानि॑ जज्ञिरे। छन्दा॑ंसि जज्ञिरे॒ तस्मा॑त्।
यजु॑स्तस्मा॑दजायत॥ तस्मा॑द॒श्वा अजा॑यन्त। ये के

चोभयादतः। गावो ह जज्ञिरे तस्मात्। तस्माज्जाता
 अजावयः॥ यत्पुरुषं व्यदधुः। कतिधा व्यकल्पयन्। मुखं
 किमस्य कौ बाहू। कावूरू पादावुच्येते॥ ब्राह्मणोऽस्य
 मुखमासीत्। बाहू राजन्यः कृतः। ऊरू तदस्य यद्वैश्यः।
 पद्भ्यां शूद्रो अजायत॥ चन्द्रमा मनसो जातः। चक्षोः सूर्यो
 अजायत। मुखादिन्द्रश्चाग्निश्च। प्राणाद्वायुरजायत॥ नाभ्यां
 आसीदन्तरिक्षम्। शीर्ष्णो द्यौः समवर्तत। पद्भ्यां भूमिर्दिशः
 श्रोत्रात्। तथा लोकां व्यकल्पयन्॥ वेदाहमेतं पुरुषं
 महान्तम्। आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे॥ सर्वाणि रूपाणि
 विचित्य धीरः। नामानि कृत्वाऽभिवदन् यदास्ते॥ धाता
 पुरस्ताद्यमुदाजहार। शक्रः प्रविद्वान् प्रदिशश्चतस्रः। तमेवं
 विद्वानमृतं इह भवति। नान्यः पन्था अयनाय विद्यते॥
 यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवाः। तानि धर्माणि प्रथमान्यासन्।
 ते ह नाकं महिमानः सचन्ते। यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति
 देवाः॥ अद्भ्यः सम्भूतः पृथिव्यै रसाच्च। विश्वकर्मणः
 समवर्तताधि। तस्य त्वष्टा विदधद्रूपमेति। तत्पुरुषस्य
 विश्वमाजानमग्रे॥ वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्। आदित्यवर्णं
 तमसः परस्तात्। तमेवं विद्वानमृतं इह भवति। नान्यः पन्था
 विद्यतेऽयनाय॥ प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः। अजायमानो
 बहुधा विजायते। तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्।
 मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः॥ यो देवेभ्य आतपति।

यो दे॒वानां॑ पु॒रोहि॑तः। पूर्॒वो यो दे॒वेभ्यो॑ जा॒तः। नमो॑
 रु॒चाय॑ ब्रा॒ह्म॒ये॥ रुचं॑ ब्रा॒ह्मं ज॒नय॑न्तः। दे॒वा अ॒ग्रे तद॑ब्रुवन्।
 यस्त्वै॒वं ब्रा॑ह्म॒णो वि॒द्यात्। तस्य॑ दे॒वा अ॒सन् व॒शे॥ ह्रीश्च॑ ते
 ल॒क्ष्मीश्च॑ प॒त्न्यौ। अ॒होरा॒त्रे पा॒र्श्वे। नक्ष॑त्राणि रू॒पम्। अ॒श्विनो॑
 व्या॒त्तम्। इ॒ष्टं म॑निषाण। अ॒मुं म॑निषाण। स॒र्वं म॑निषाण॥
 ॥ ॐ शान्तिः॑ शान्तिः॑ शान्तिः॑ ॥

॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १३)

स॒हस्र॑शी॒र्षं दे॒वं वि॒श्वाक्षं॑ वि॒श्वश॑म्भुवम्। वि॒श्वं ना॒राय॑णं
 दे॒वम॑क्षरं॑ पर॒मं प॒दम्। वि॒श्वतः॑ पर॑मान्नित्यं वि॒श्वं
 ना॒राय॑णं ह॒रिम्। वि॒श्वमे॒वेदं पु॑रुष॒स्तद्वि॒श्वमु॑पजीवति।
 पतिं॑ वि॒श्वस्या॒ऽऽत्मे॒श्वरं॑ श॒श्वतं॑ शि॒वम॑च्युतम्। ना॒राय॑णं
 म॒हाज्ञे॑यं वि॒श्वात्मा॑नं प॒राय॑णम्। ना॒राय॑णप॑रो ज्योति॒रात्मा
 ना॒राय॑णः प॑रः। ना॒राय॑ण प॑रं ब्र॒ह्म त॒त्त्वं ना॒राय॑णः
 प॑रः। ना॒राय॑णप॑रो ध्या॒ता ध्या॑नं ना॒राय॑णः प॑रः। यच्च॑
 कि॒ञ्चिज्ज॑ग॒त्सर्वं दृ॒श्यते॑ श्रूय॒तेऽपि॑ वा॥

अन्त॑र्ब॒हिश्च॑ तत्स॒र्वं व्या॑प्य ना॒राय॑णः स्थि॑तः। अन॑न्त॒मव्य॑यं
 क॒विः स॑मु॒द्रेऽन्तं॑ वि॒श्वश॑म्भुवम्। प॒द्म॒कोश॑ प्र॒तीका॑शः
 हृ॒दयं॑ चाप्य॒धोमु॑खम्। अधो॑ नि॒ष्ट्या वि॑तस्त्या॒न्ते ना॒भ्यामु॑परि॒
 तिष्ठ॑ति। ज्वा॒ल॒मा॒लाकु॑लं भा॒ती वि॒श्वस्या॑ऽऽय॒तनं॑ म॒हत्।

सन्ततं॑ शि॒लाभिस्तु॑लम्ब॑त्याकोश॒सन्निभ॑म्। तस्यान्ते॑
 सुषि॒रं॑ सूक्ष्मं तस्मिन्त्स॒र्वं प्रति॑ष्ठितम्। तस्य॒ मध्ये॑ म॒हान्-
 ग्निर्वि॒श्वार्चिर्वि॒श्वतो॑मुखः। सोऽग्रं॑भुग्विभ॑जन्तिष्ठ॒न्नाहार॑मज॒रः
 क॒विः। तिर्य॒गूर्ध्वम॑धः शायी॒ रश्मय॑स्तस्य॒ सन्त॑ता।
 सन्ताप॑यति॒ स्वं दे॒हमापा॑दतल॒मस्त॑कः। तस्य॒ मध्ये॑
 वह्नि॑शिखा अ॒णीयो॑र्ध्वा व्य॒वस्थि॑तः। नी॒लतो॑यद-
 मध्य॒स्थाद्विद्यु॑ल्लेखे॒व भास्व॑रा। नी॒वार॑शूक॑वत्तन्वी पी॒ता
 भा॑स्वत्य॒णूप॑मा। तस्याः॑ शिखा॒या म॑ध्ये प॒रमा॑त्मा
 व्य॒वस्थि॑तः। स ब्र॒ह्म स शिवः॑ स हरिः॑ सेन्द्रः॑ सोऽक्षरः॑
 पर॒मः स्व॒राट्॥ ऋ॒तं स॒त्यं प॑रं ब्र॒ह्म पु॒रुषं॑ कृष्ण॒पिङ्ग॑लम्।
 ऊ॒र्ध्वरे॑तं वि॒रूपाक्षं॑ वि॒श्वरू॑पाय॒ वै नमो॑ नमः॑।

ना॒रा॒य॒णाय॑ वि॒द्महे॑ वा॒सुदे॒वाय॑ धीम॒हि। तन्नो॑ विष्णुः
 प्रचो॒दया॑त्।

विष्णो॒र्नु कं॑ वी॒र्या॑णि॒ प्रवो॑चं॒ यः पार्थि॑वानि विम॒मे रजा॑सि॒
 यो अ॒स्कंभा॑यदुत्तरं॑ स॒धस्थं॑ विचक्र॒माणस्त्रे॑धोरु॒गायो
 विष्णो॑र॒राट॑मसि॒ विष्णोः॑ पृ॒ष्ठम॑सि॒ विष्णोः॑ श्र॒त्रे॑स्थो॒ विष्णोः॑
 स्यूर॑सि॒ विष्णो॑र्ध्रु॒वम॑सि॒ वैष्ण॑वम॑सि॒ विष्ण॑वे त्वा॥

॥ॐ शान्तिः॒ शान्तिः॒ शान्तिः॑॥

कृ॒णुष्व॑ पा॒जः प्र॑सि॒तिं न पृ॑थ्वीं या॒हि रा॒जे॒वाम॑वा॒ इमे॑न।
 तृ॒ष्वीम॑नु॒ प्रसि॑तिं द्रू॒णानो॑ऽस्ता॒सि वि॒ध्यं र॒क्षस॑स्तपि॒ष्ठैः। तव॑

भ्र॒मासं आ॒शुया प॑त॒न्त्यनु॑ स्पृ॒श धृ॒षता शो॑शु॒चानः॑ । तपूँ॑ष्य॒ग्रे
जु॒ह्वा प॑त॒ङ्गानस॑न्दितो॒ वि सृ॑ज॒ विष्व॑गुल्काः । प्र॒ति स्प॑शो
वि सृ॑ज॒ तूर्णि॑तमो भ॒वा पा॑युर्वि॒शो अ॒स्या अद॑ब्धः । यो नो
दू॒रे अ॒घश॑सो॒ यो अ॒न्त्यग्रे॑ मा॒किंष्टे॑ व्य॒थिरा द॑ध॒र्षीत् ॥ १ ॥

उद॑ग्रे तिष्ठ॒ प्रत्याऽऽत॑नुष्व॒ न्यमि॑त्रा॒ ओष॑तात्ति॒ग्महे॑ते । यो
नो अ॒राति॑स॒मिधा॑न च॒क्रे नी॒चा तं ध॑क्ष्यत॒सं न शु॑ष्कम् ।
ऊ॒र्ध्वो भ॑व॒ प्रति॑ वि॒ध्याध्य॑स्मदा॒विष्कृ॑णुष्व॒ दैव्या॑न्यग्रे । अ॒व
स्थि॒रा त॑नुहि यातु॒जूनां॑ जा॒मिमजा॑मिं प्र मृ॒णीहि॑ शत्रून् । स
ते जा॒नाति॑ सुम॒तिं य॑विष्ठ॒ य ई॒वते॑ ब्रह्म॑णे गा॒तुमै॑रत् ॥ २ ॥

विश्वा॑न्यस्मै सु॒दिना॑नि रा॒यो द्यु॒मन्य॑र्यो वि दुरो॑ अ॒भि द्यौ॑त् ।
सेद॑ग्रे अस्तु सु॒भगः सु॒दानु॑र्यस्त्वा॒ नित्ये॑न ह॒विषा॒ य उ॒क्थैः ।
पि॒प्री॑षति॒ स्व आ॑युषि दुरो॒णे वि॒श्वेद॑स्मै सु॒दिना॒ साऽस॑दिष्टिः ।
अर्चा॑मि ते सुम॒तिं घो॑ष्य॒र्वाख्सं॑ ते वा॒वाता॑ जरतामि॒यङ्गीः ॥ ३ ॥

स्वश्वा॑स्त्वा सु॒रथा॑ म॒र्जये॑मा॒स्मे क्ष॒त्राणि॑ धा॒रये॑रनु द्यून् ।
इ॒ह त्वा॒ भूर्या॑ च॒रेदु॑प॒ त्मन्दो॑षा॒वस्तर्दी॑दि॒वाऽस॑मनु द्यून् ।
कीड॑न्तस्त्वा सु॒मन॑सः स॒पेमा॑भि द्यु॒म्ना त॑स्थि॒वाऽसो॑
जना॑नाम् । यस्त्वा॒ स्वश्वः॑ सु॒हिर॑ण्यो अ॒ग्न उ॑प॒याति॑
वसु॑मता॒ रथे॑न । तस्य॑ त्रा॒ता भ॑वसि॒ तस्य॑ सखा॒
यस्त॑ आ॒तिथ्य॑मा॒नुष॑ग्जुजोषत् । म॒हो रु॑जामि ब॒न्धुता॑
वचो॑भि॒स्तन्मा॑ पि॒तुर्गो॑त॒माद॑न्वि॒याय ॥ ४ ॥

त्वं नो अस्य वचंसश्चिकिद्धि होतर्यविष्ठ सुक्रतो दमूनाः।
 अस्वंप्रजस्तरणयः सुशेवा अतन्द्रासोऽवृका अश्रमिष्ठाः। ते
 पायवः सध्रियंश्चो निषद्याऽग्ने तव नः पान्त्वमूर। ये पायवो
 मामतेयं ते अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरितादरक्षन्। ररक्ष
 तान्सुकृतो विश्ववेदा दिप्सन्त इद्रिपवो ना ह देभुः॥५॥

त्वया वयं सधन्यस्त्वोतास्तव प्रणीत्यश्याम वाजान्। उभा
 शंसा सूदय सत्यतातेऽनुष्ठुया कृणुह्यहयाण। अया ते अग्ने
 समिधा विधेम प्रति स्तोमं शस्यमानं गृभाय। दहाऽशसो
 रक्षसः पाह्यस्मान्द्रुहो निदो मित्रमहो अवद्यात्। रक्षोहणं
 वाजिनमाऽऽजिघर्षि मित्रं प्रथिष्ठमुपं यामि शर्म। शिशानो
 अग्निः क्रतुभिः समिद्धः स नो दिवा स रिषः पातु नक्तम्॥६॥

वि ज्योतिषा बृहता भान्यग्निराविर्विश्वानि कृणुते महित्वा।
 प्रादेवीर्मायाः संहते दुरेवाः शिशीते शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे।
 उत स्वानासो दिविषन्त्वग्नेस्तिग्मायुधा रक्षसे हन्तवा
 उ। मदे चिदस्य प्ररुजन्ति भामा न वरन्ते परिबाधो
 अदेवीः॥७॥[१.२.१४]

(तैत्तिरीय-ब्राह्मणम्/अष्टकम्-१/प्रश्नः-२/अनुवाकः-३)

सन्ततिर्वा एते ग्रहाः। यत्परः सामानः। विषूवान्दिवाकीर्त्यम्।
 यथा शालायै पक्ष्सी। एव संवत्सरस्य पक्ष्सी। यदेतेन
 गृह्येरन्। विषूची संवत्सरस्य पक्ष्सी व्यवस्रसेयाताम्।

आर्ति॒मा॒र्च्छे॒युः। यदे॒ते गृ॒ह्यन्ते॑। यथा॒ शा॒ला॒यै पक्ष॑सी मध्य॒मं
व॒५श॒म॒भि सं॒मा॒यच्छ॑ति॥३३॥

ए॒व५ सं॒व॒त्स॒रस्य॑ पक्ष॑सी दि॒वाकी॒र्त्य॑म॒भि सं त॑न्वन्ति।
ना॒र्ति॒मा॒र्च्छन्ति॑। ए॒क॒वि॒५श॒म॒ह॑र्भवति। शु॒क्रा॒ग्रा ग्र॒हा गृ॒ह्यन्ते॑।
प्र॒त्युत्त॑ब्धे॒ सय॑त्वाय॑। सौ॒र्य ए॒तद॑हः प॒शुरा॑ल॒भ्यते॑। सौ॒र्यो-
ऽति॒ग्रा॒ह्यो गृ॒ह्यते॑। अ॒हरे॒व रू॒पेण॑ सं॒मर्ध॑यन्ति। अथो॒ अहं
ए॒वैष ब॑लि॒र्ह्यते॑। स॒प्तैत॑द॒हर॑ति॒ग्रा॒ह्या गृ॒ह्यन्ते॑॥३४॥

स॒प्त वै शी॑र्ष॒ण्याः प्रा॒णाः। अ॒सावा॑दि॒त्यः शि॒रः
प्र॒जाना॑म्। शी॒र्ष॒न्नेव॑ प्र॒जानां॑ प्रा॒णान्द॑धाति। तस्मा॑त्स॒प्त
शी॒र्ष॒न्प्रा॒णाः। इन्द्रो॑ वृ॒त्र५ ह॒त्वा। अ॒सुरा॑न्परा॒भाव्य॑। स
इ॒माँल्लो॒कान॒भ्य॑जयत्। तस्या॒सौ लो॒कोऽन॑भिजित आसीत्।
तं वि॒श्वक॑र्मा भू॒त्वाऽभ्य॑जयत्। यद्वै॑श्वक॒र्म॒णो गृ॒ह्यते॑॥३५॥

सु॒व॒र्गस्य॑ लो॒कस्या॒भिजि॑त्यै। प्र वा ए॒तेऽस्मा॑ल्लो॒काच्च॑वन्ते।
ये वै॑श्वक॒र्म॒णं गृ॒ह्यते॑। आ॒दि॒त्यः श्वो गृ॒ह्यते॑। इ॒यं वा
अ॒दि॒तिः। अ॒स्यामे॒व प्र॑ति तिष्ठन्ति। अ॒न्यो॑न्यो गृ॒ह्यते॑।
वि॒श्वान्ये॒वान्ये॒न क॑र्माणि कु॒र्वाणा॑ यन्ति। अ॒स्याम॒न्ये॒न प्र॑ति
तिष्ठन्ति। तावाऽप॑रा॒र्धात्स॑व॒त्स॒रस्या॒न्यो॑न्यो गृ॒ह्यते॑। तावु॒भौ
स॒ह म॑हाव्र॒ते गृ॒ह्यते॑। य॒ज्ञस्यै॒वान्तं॑ ग॒त्वा। उ॒भयो॑र्लो॒कयोः
प्र॑ति तिष्ठन्ति। अ॒र्क्यमु॑क्थं भ॑वति। अ॒न्नाद्य॒स्याव॑रुद्धौ॥३६॥

ऋचां प्राचीं महती दिगुच्यते। दक्षिणामाहुर्यजुषामपाराम्।
 अथर्वणामङ्गिरसां प्रतीचीं। साम्नामुदीची महती दिगुच्यते।
 ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते। यजुर्वेदे तिष्ठति मध्ये
 अहः। सामवेदेनाऽस्तमये महीयते। वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति
 सूर्यः। ऋग्भ्यो जाताः सर्वशो मूर्तिमाहुः। सर्वा गतिर्याजुषी
 हैव शश्वत्॥ ४९॥

सर्वं तेजः सामरूप्यं हं शश्वत्। सर्वं हेदं ब्रह्मणा
 हैव सृष्टम्। ऋग्भ्यो जातं वैश्यं वर्णमाहुः। यजुर्वेदं
 क्षत्रियस्याऽऽहुर्योनिम्। सामवेदो ब्राह्मणानां प्रसूतिः।
 पूर्वं पूर्वेभ्यो वच एतदूचुः। आदर्शमग्निं चिन्वानाः।
 पूर्वं विश्वसृजोऽमृताः। शतं वर्षसहस्राणि। दीक्षिताः
 सत्रमासत॥ ५०॥

तपं आसीद्गृहपतिः। ब्रह्मं ब्रह्माऽभवत्स्वयम्। सत्यं ह
 होतैषामासीत्। यद्विश्वसृज आसत। अमृतमेभ्य उदगायत्।
 सहस्रं परिवत्सरान्। भूतं हं प्रस्तोतैषामासीत्।
 भविष्यत्प्रति चाहरत्। प्राणो अध्वर्युरभवत्। इदं सर्वं
 सिषांसताम्॥ ५१॥

अपानो विद्वानावृतः। प्रतिप्रातिष्ठदध्वरे। आर्तवा
 उपगातारः। सदस्या ऋतवोऽभवन्। अर्धमासाश्च
 मासाश्च। चमसाध्वर्यवोऽभवन्। अशं सद्ब्रह्मणस्तेजः।

अच्छावाकोऽभवद्यशः। ऋतमेषां प्रशास्ताऽऽसीत्।
यद्विश्वसृज आसत॥५२॥

ऊर्ग्राजानमुदवहत्। ध्रुवगोपः सहोऽभवत्। ओजोऽभ्यष्टौ-
द्वाव्णः। यद्विश्वसृज आसत। अपचितिः पोत्रीयामयजत्।
नेष्ट्रीयामयजत्त्विषिः। आग्नीद्धाद्विदुषी सत्यम्। श्रद्धा
हैवायंजथस्वयम्। इरा पत्नी विश्वसृजाम्। आकूतिरपिन-
डुविः॥५३॥

इध्मः ह क्षुच्चैभ्य उग्रे। तृष्णा चाऽऽवहतामुभे। वागेषां
सुब्रह्मण्याऽऽसीत्। छन्दोयोगान् विजानती। कल्पतत्राणि
तन्वानाऽहः। सःस्थाश्च सर्वशः। अहोरात्रे पशुपाल्यौ।
मुहूर्ताः प्रेष्या अभवन्। मृत्युस्तदभवद्धाता। शमितोग्रो विशां
पतिः॥५४॥

विश्वसृजः प्रथमाः सत्रमांसत। सहस्रसमं प्रसुतेन यन्तः।
ततो ह जज्ञे भुवनस्य गोपाः। हिरण्मयः शकुनिर्ब्रह्म
नाम। येन सूर्यस्तपति तेजसेद्धः। पिता पुत्रेण पितृमान्
योनियोनौ। नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्। सर्वानुभुमात्मानं
सम्पराये। एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य। न कर्मणा वर्धते
नो कनीयान्॥५५॥

तस्यैवाऽऽत्मा पदवित्तं विदित्वा। न कर्मणा लिप्यते
पापकेन। पञ्चपञ्चाशतस्त्रिवृतः संवत्सराः। पञ्चपञ्चाशतः

पञ्चद॒शाः। पञ्च॑पञ्चा॒शतः॑ सप्तद॒शाः। पञ्च॑पञ्चा॒शत॑
 एकविं॑शाः। वि॒श्वसृ॒जाः॑ स॒हस्र॑संव॒त्सर॑म्। ए॒तेन॑
 वै वि॒श्वसृ॒जं इ॒दं वि॒श्वम॑सृजन्त। यद्वि॒श्वम॑सृजन्त।
 तस्मा॑द्वि॒श्वसृ॒जः। वि॒श्वमे॒ना॒ननु॑ प्रजायते। ब्रह्म॑णः सायु॑ज्यम्
 सलो॒कता॑ यन्ति। ए॒तासा॑मे॒व दे॒वता॑ना॒म् सायु॑ज्यम्।
 सा॒ष्टि॒ताः॑ स॒मानलो॒कता॑ यन्ति। य ए॒तदु॑प॒यन्ति॑। ये
 चै॒न॒त्प्राहुः॑। येभ्य॑श्चै॒न॒त्प्राहुः॑॥५६॥ ॐ॥

